

Školní časopis

FÉNIX

Reportáže, události, rozhovory, recenze

TÉMA

POVÍDÁNÍ S KARLEM
HORÁKEM

KUKÁTKO

FOKUS VÁCLAVA
MORAVCE

INSPIREVIEW

TIPY PRO PSANÍ PŘÍMO
OD SPISOVATELKY

NAŠE KNOW- HOW

JAK NA PODZIMNÍ
MELANCHOLII

TIPY NA ČTENÍ

SOFIIN SVĚT, ANEB
ROMÁN O HISTORII
ZÁPADNÍ FILOZOFIE

JAK JSME V REDAKCI ZKOUŠELI

ZDRAVÉ A RYCHLÉ
SNÍDANĚ

JE TO PRAVDA? HÁDEJTE...

SVATBA S TRAGICKÝM
KONCEM

Karel Horák (photohorak.cz)

LISTOPAD 2022

ČÍSLO 5

FOTOGRAFIE REFLEXÍ AUTORA

Tentokrát se hledáček Fénixe zaměřil na jedinečnou výstavu Karla Horáka, která nám poskytla opravdu netradiční pohled na svět. Zároveň nám představila autora, jehož rozmanitá tvorba byla zastoupena pouze zlomkem děl. Jak probíhalo focení výstavy? Nátlak rodičů? Čemu se jako začátečník vyvarovat? A jak problémy ve vztazích daly vzniknout jedinečnému albu? Rozhodli jsme se napsat rozhovor, který utiší touhu po odpovědích.

Co pro tebe focení znamená?

Kombinace umělecké a technické stránky, nejen aparátu ale i logistika, co musím v danou chvíli udělat. Líbí se mi ta pozice a to, že se dostanu na hodně míst a poznám nové lidi. Ten proces je pro mě magický, protože vím, že výsledek je pro ty lidi, kteří to mají jako propagaci, pamětní momenty a já jim to můžu zprostředkovat.

Jak důležitý je příběh fotky a proč?

Příběh je určitě hodně podstatný. Například když se fotí portréty, tak u jednoho způsobu portrétních fotek je čistě hezká holka, hezké oblečení a tím to končí. Druhý způsob, doopravdy portrét, je vyjádření osobnosti toho člověka, kdy fotograf má za úkol vyjádřit, co je pro toho člověka typické, buď úhlem, barvami, oblečením nebo prostředím. Je dobré, když někoho znáte a napadne vás určitá vlastnost, kterou pak vyfotíte. Tak vznikají ty příběhové fotky, na které je úžasné za pár let koukat.

Karel Horák (photohorak.cz)

Jaká fotografie z výstavy je tvá oblíbená a z jakého důvodu?

Moje oblíbená je "Hvězdná oslava". Trvala asi 45 minut jenom čistého focení. Navíc to bylo v zimě a foťák stál na balkóně, zatím, co na něj skoro sněžilo. Těsně před silvestrem se mi foťák vybil, takže jsem se trochu zděsil. Naštěstí se vše uložilo, a to hned předtím, než vyletěly rachejtle, takže jsem byl rád. Hrozně se mi líbí záře z údolí a krásné hvězdy. Hodně lidí mi na ni dává dobrou zpětnou vazbu, takže tohle je má nejoblíbenější.

Všimla jsem si, že výstava je hodně tmavá. Je to záměr nebo spíš náhoda?

Náhoda to není, ale účel úplně taky ne. Ty fotky jsou poskládané až potom, co jsem se dozvěděl, že ta výstava bude. Mám víc stylů a fotím hodně námětů, ale konkrétně jsem poskládal tenhle. A vše je tmavé, aby to ladilo a mělo tu jednotu barev.

Mimo vystavená díla máš i další tvorbu. Příkladem je album "Samota". Jaký byl prvotní impuls pro vznik tohoto alba a co pro tebe znamená?

Je to moje oblíbené album, kde jsou ztvárněny negativní emoce. Vzniklo za účelem vyjádření mých pocitů a zároveň vznikaly fotky. Taky to vzniklo částečně ze situace v naší třídě. Přestal jsem se bavit s lidmi, kteří se se mnou jako první nebavili, což vedlo k pocitu samoty. Na fotkách je konkrétně Itálie, kde mě to mrzelo a nebylo mi to příjemné, tak jsem se to snažil ztvárnit. Byla to mě vlastně taková terapie. Hodil jsem to do foťáku, a to mi pomohlo se s tím vypořádat a zároveň vzniklo to album.

Jak takové focení probíhá a co v tobě spouští nutkání zmáčknout spoušť?

Myslím si, že každý fotograf to má samozřejmě jinak. Za mě je důležité umět být sám, protože ty dobré fotky nevznikají na místě, ale třeba těsně před spaním nebo někde v kuchyni. Proto je dobré nejdřív nad fotografií přemýšlet a až potom ji vyfotit. Vždycky se snažím vyprávět příběh a zachytit atmosféru. Nejprimárnější je mít v hlavě nápad, teprve potom si vybírám místa. A impuls, kdy si řeknu, že tohle vyfotím vzniká, když by ten příběh přede mnou mohl být důležitý a ostatní by ho mohli ocenit, což už je ale sekundární.

Jak probíhaly tvé začátky s focením?

No.. moje máma fotí už dvacet let a já jsem jí pomáhal s instalací podnětů do fotokurzu, který vedla. Tam jsem se naučil pár základů a od té doby jsem samouk. Samozřejmě jsou zdroje, ze kterých čerpám, ať už ostatní lidé, Instagram nebo knihy.

Zmínil si, že tvá máma je fotografka. Cítil si někdy nátlak z její strany?

Ne. Já si myslím, že jí nepřišlo, že by to mohla být možnost, protože jsem dřív hrál na kytaru a měl jsem jiný koníčky. Najednou se ve mně objevil zájem, tak to mamku potěšilo a pořád ji to těší. Navíc je to dobrá možnost určité věci pak probrat. Například mamka většinou fotí rodinu a nemáme stejný styl, ale je fajn to porovnat a vidět z dalšího pohledu.

Zrcadlovka nebo bezzrcadlovka. Co je lepší a proč?

Momentálně fotím na bezzrcadlovku, přesněji Nikon Z6 II. Předtím jsem tři roky fotil na zakázky zrcadlovkou Nikon D5600. Nikdy mě nezradila a měl jsem hrozně rád ten výklopný displej, navíc se na foťák dalo vždycky spolehnout. Potom jsem upgradoval na bezzrcadlovku hlavně kvůli rychlosti, plus teď mám na foťáku živý náhled. Mám ji radši, protože hrozně zjednodušuje práci a můžu víc tvořit, ať už zakázky nebo uměleckou tvorbu. Nejvíce mi vyhovuje asi autofokus, navíc má krásné barvy a nikdy jsem nenašel chybu, takže určitě doporučuji.

Tereza Tvarůžková

Máš nějaké tipy pro začátečníky? Čemu se vyvarovat a na co se naopak soustředit?

Když jsme u toho začátku, ty fotokurzy Foton, o kterých jsem mluvil, jsou pořád aktivní. Jinak bych v první řadě doporučil naučit se přijímat konstruktivní kritiku. Mně to hrozně pomohlo. Dřív jsem fotil hodně tmavé fotky a dostával negativní zpětnou vazbu, kdybych si tenkrát řekl, že to nebudu poslouchat, tak se neposunu. Umět si extrahovat z kritiky to, co je potřeba, je zásadní pro všechny fotografy. Potom je lepší si ze začátku koupit horší foťák. Technika, co je hodně výkonná, je problematická v tom, že má hodně funkcí a trvá to, než si to člověk zažije a pochopí. Mně to pomohlo tak, že jsem se mohl učit a nesoustředit se na to, co foťák dělá. Další tip je fotit, fotit, fotit. A zároveň vnímat chyby, odbourá to stres a ke konci budete víc zkušenější. Může se stát, že půl roku nemáte progres, ale i to je v pohodě.

Narážíš na dobu, kdy progres stojí. Jak se vypořádat s tím a s art blockem?

Myslím si, že u fotografie je dobrý nespěchat, protože si budete tvořit vlastní styl. Když se to člověk snaží překonat tím, že si najde příkladové fotky a nějaký styl, je snadné to už jenom kopírovat. S art blockem.. zaprvé je dobré nad fotkami přemýšlet dopředu. A když nápady nepřichází, tak je lepší změnit prostředí a soustředit se konkrétně na postupové věci. Dobrou inspirací je změnit prostředí, když fotíte přírodu, tak se běžte podívat do města zachytit architekturu a zkusit jiný styl. Ty kvalitní nápady přichází nekontrolovatelně a nenuceně. Někdy je to deset nápadů za den, někdy žádný. Hlavně soustředit se víc na duševní stránku, která někdy může být důvodem art blocku. Fotka je reflexe autora a vidíme, co ho trápí a čím si prochází. Člověk posune fotografii, když posune sám sebe a hodně to souvisí s propojením mezi mozkem a foťákem.

Fotografie nám dávají možnost zachovat cenné momenty, vyjádřit pocity a vzpomínat na ně i desítky let poté. Pokud máte chuť vidět více, nebo si nějaký ten moment nechat zachovat, můžete prozkoumat fotografovi stránky <https://photohorak.cz/index.html>.

S VEJROSTKOU NA FOKUSU

Tentokrát jsme se s Kukátkem podívali do zákulisí jednoho z nejsledovanějších pořadů České televize, kterého se tradičně účastní studenti z celé republiky - Fokusu Václava Moravce.

Ema Vránová

V úterý 18. 10. jsme se společně s vysílacím štábem vydali do výzkumného centra CEITEC Masarykovy Univerzity, kde probíhalo natáčení dílu Věda jako spása. Předem jsme si měli nachystat otázky na probíraná témata týkající se výzkumu virů a léčiv, změny klimatu a agroekologie, několik studentů i z řad našeho gymnázia pak v rámci akademické debaty pokládali dotazy odborníkům v těchto oblastech. Ptali jsme se na možná řešení do budoucnosti, teoretizující otázky aktuální i s odkazem na minulost.

Ještě před přepojením do živého vysílání, které bylo, podle slov pana Moravce, bohužel pozdrženo zprávami z cyklistiky, jsme v praxi viděli, kolik práce stojí za každým natáčením – už velmi podrobná instruktáž ze strany producentů a techniků nám byla svědectvím o velké zodpovědnosti, kterou s sebou tato profese každodenně přináší. I přes počáteční trému před kamerou zde však po celou dobu vládla velmi příjemná atmosféra. Určitě nebudu mluvit jen za sebe, když řeknu, že to byl nevšední zážitek a užitečná zkušenost.

Účast na této mimořádné akci nám zajistila paní profesorka Těšáková, které bychom chtěli touto cestou moc poděkovat.

Celý díl Věda jako spása je dostupný na tomto odkazu:

<https://www.ceskatelevize.cz/porady/1105497/8064-fokus-vaclava-moravce/222411030530008/>

ŠKOLNÍ PARLAMENT PRO NÁS CHYSTÁ

Listopad

15. 11.

Přednáška naší studentky Kristýny Švábové o Kolumbii 15:00 do 17:00 ve 105 – zážitky a poznatky z Kolumbie, zkušenosti s cestováním – první přednáška z plánovaného čtyřdílného cyklu (viz Nebezpečná země)

Prosinec

19. 12.

Přednášky absolventů studujících na VŠ pro maturitní ročníky

Kristina Dvořáková – plánované přednášky o Jižní Koreji a Singapuru, data přednášek zatím nejsou jistá

Únor

Přednáška Lucie Riederové o Rakousku – datum zatím není jisté

NEBEZPEČNÁ ZEMĚ?

Je Kolumbie opravdu tak nebezpečná, jak se o ní povídá? Odpověď na tuhle a spoustu dalších otázek získáte na přednášce, která proběhne v úterý 15. 11. Bude se konat v učebně 105, v čase od 15:00 do 17:00 hodin. Program si připravila naše studentka, Kristýna Švábová, se kterou jsme udělali rozhovor.

Na co se můžeme ve tvé prezentaci těšit?

Budu mluvit o svém pobytu v Kolumbii, ze kterého jsem se v lednu vrátila. Strávila jsem tam jeden rok, žila jsem v hostitelské rodině a navštěvovala místní školu. Také se samozřejmě budu věnovat kultuře, tradicím a v neposlední řadě i mým vlastním zkušenostem a zážitkům.

Proč sis vybrala právě Kolumbii?

Původně jsem chtěla jet na Kostariku, ale kvůli epidemii covidu-19 se tamější výměnný program uzavřel. Bylo mi nabídnuto pět alternativ; Dominikánská republika, Argentina, Chile, Uruguay a Kolumbie. Hodně velkou roli při výběru hrála právě situace spojená s covidem, protože v některých zemích byla lepší než v jiných. Chtěla jsem se vyhnout tomu, že bych se musela předčasně vracet ze svého pobytu. Nakonec jsem se rozhodla pro Kolumbii. Líbila se mi jejich kultura a přízvuk. Také mě lákala tajemná atmosféra, která tuhle vzdálenou a poměrně neznámou zemi obklopovala.

Doporučila bys studentům jezdit na výměnné pobyty?

Určitě ano. Myslím si, že pobyt v jakémkoli cizím státě vám může dát opravdu hodně. Kromě spousty nových zkušeností se naučíte samostatnosti a poznáte každodenní život místních obyvatel, což se vám v rámci krátké dovolené nikdy nemůže podařit. Dozvíte se hodně věcí nejen o tom státu, ale i o vás samotných. Ocitnete se v jiném prostředí, takže vznikají nové situace, na které se učíte reagovat. A samozřejmě získáte spoustu známostí z různých koutů světa.

KOUZELNÁ ANGLIE 2022

Jak jste si asi všichni mohli vzáří všimnout, a to asi hlavně díky poloprázdné jídelně, naši studenti se vydali na různé školní zájezdy do zahraničí. Jedním z nich byl výlet do Anglie, kterého jsem se mohla účastnit i já. A protože to pro mě bylo něco nezapomenutelného, ráda bych se Vám ho pokusila přiblížit svýma očima.

Je čtvrtek po šesté hodině ráno a my se konečně začínáme vzdalovat od parkoviště školy. Snažím se ještě usnout, protože stávat před pátou považuji za nenormální. Cesta se zdá být nekonečná, proto se snažíme všichni nějak zabavit. Něco po půlnoci konečně dorážíme do francouzského Calais, kde na nás čeká cesta Eurotunelem. Ale ještě, než do něj náš autobus zajede, si nás Angličané zkontrolují na pasové kontrole. A za osm hodin už přijíždíme do Yorku.

York, město známé hlavně svým historickým původem, mě doslova očarovalo. Za majestátní York Minster, která je mimochodem jednou z největších katedrál v celé Evropě, nebo ulicí The Shambles, která filmařům posloužila jako replika slavné Příčné ulic z Harry Pottera, nám toto město skrývá tajemná malá zákoutí nebo kouzelnou náplavku řeky Ouse. My jsme ještě navštívili muzeum Jorvik, které nám přiblížilo život jedněch z nejstarších obyvatel Yorku, vikingů.

Stačilo jen lusknout prsty a byl konec dne. To pro nás znamenalo jediné: za chvíli potkáme své hostitelské rodiny. Mohu Vám říct, že takhle vystresovaná jsem už dlouho nebyla. Nakonec ale všechno dopadlo dobře a já jsem se svou kamarádkou byla ubytována u milé postarší paní s dvěma kocoury a přátelským pejskem.

Další den ráno zase nasedáme do autobusu a vyrážíme do přístavního městečka Whitby. Navštívili jsme muzeum, kde si každý našel něco, co ho zajímá. Poté nás už čeká jen dlouhá cesta až do Robin Hood's Bay. Prvně to vypadalo, že nám počasí moc přát nebude, ale nakonec se krásně vyjasnilo, což všem zvedlo náladu. Cesta se různě vlnila a nám se otevřely ty nejhezčí pohledy na nekonečné moře, které omývalo typické anglické útesy.

Čtvrtý den se naše bystrcká výprava vydala do národního parku Yorkshire Dales. Představa, že to bude jen krátká procházka, se nám začala hroutit, když se objevil první výstup na skálu s asi stovku schodů.

Můžu Vám ale říct, že ty schody za nádherný výhled do údolí, který se nám po jejich zdolání naskytl, stály! Poté jsme zamířili kvodopádům, kde nás chytlo lehké mrholení, jež se za okamžik změnilo na typický anglický déšť. Na konci dne nás už jen čekala návštěva sýrárny Wensleydale, kde většina z nás obohatila svůj baťoh o pár sýrů.

Pátý den jsme vyrazili na návštěvu přístavního města Liverpool, ve kterém to žije. Prvně jsme rychle navštívili tamní katedrálu, ale protože nás tlačil čas, moc dlouho jsme se nezdrželi a za krátko jsme si to už mířili k přístavním dokům, kde na nás čekala projížďka lodí po řece Mersey. Nesměla chybět ani fotka u slavné sochy skupiny The Beatles. A aby těch „beatlesáků“ nebylo málo, tak jsme navštívili i jim věnované muzeum. Na konec dne jsme z autobusu viděli i stadion Anfield.

Ráno šestého dne pro nás znamenalo smutnou realitu: museli jsme se rozloučit s našimi hostitelskými rodinami, abychom mohli vyjet do známého univerzitního města Oxford. Tady jsme zmokli podruhé, a to pořádně. To nás ale nezastavilo od toho, abychom si toto překrásné město užili. Sprůvodcem jsme si prošli jednu z nejstarších částí Oxfordské univerzity, kde by se rozhodně líbilo i každému „potterheadovi“, protože se univerzita může pyšnit jídelnou, která byla předlohou pro tu slavnou Bradavickou, nebo kouzelným dvorem, kde byl ve čtvrtém díle Harryho Pottera Draco Malfoy proměněn na fretku.

Poslední den jsme si prošli hlavní město Anglie, Londýn. Poté, co jsme vystoupili z metra, jsme se vydali k Westminsteru. A mohu Vám říct, že Big Ben vypadá na živo stokrát pěkněji, než na fotkách! To ale obecně platí pro všechny navštívené lokality. Ze City of Westminster jsme se přes nábřeží a Millennium Bridge dostali do Londýnského City. Rovnou jsme zamířili do Katedrály svatého Pavla, kde jsme vystoupali do nejvyšší věže, aby se pod námi rozprostřel dechberoucí výhled na celý Londýn. Spolužáky potěšil křížník Belfast, ze kterého jsme mohli sledovat otvírání mostu Tower Bridge. Byla to nezapomenutelná podívaná! Potom už jsme šli na ten zmíněný, tentokrát už zavřený, Tower Bridge. Z Greenwich Parku jsme pak mohli sledovat krásný západ slunce nad Londýnem a ve večerních hodinách jsme už odjížděli vybaveni jídlem, které jsme si koupili na Greenwichi, a zásobou těch nejlepších vzpomínek.

Tento výlet stále zpracovávám a vím, že to pro mě bude jeden z těch nejlepších! Doopravdy bych přála každému studentovi a studentce naší školy podobnou akci zažít, věřím, že vás poznamená na celý život.

„TOUHA PSÁT JE POŘÁD STEJNĚ SILNÁ“

To je názor spisovatelky Ireny Douskové, s níž jsem měla příležitost se setkat během jednoho z říjnových autorských čtení na gymnáziích. Původně vystudovala práva, kterým se ale nikdy nevěnovala, pracovala jako novinářka. V posledních letech je na volné noze. Jejím pravděpodobně nejznámějším románem je *Hrdý Budžes*, mezi další knihy patří například *Oněgin byl Rusák*, *Goldstein píše dceři*, *Medvědí tanec* nebo *Rakvičky*. V Brně si ji možná také spojíme s první povídkou v knize *Krvavý Bronx*.

Večer příjemně uběhl. Po jeho skončení jsem se autorky zeptala na pár věcí ohledně spisovatelského řemesla. Doufám, že Vám následující řádky dají odpovědi na některé z otázek, které Vám možná vrtají hlavou.

Spousta spisovatelů má svůj psací rituál nebo oblíbenou denní dobu, kdy se nejlépe soustředí. Máte to podobně?

Nejraději píšu ráno a dopoledne, většinou vstávám celkem brzy. Někdy k tomu přidám ještě večerní a noční psaní, i to je příjemné, bývá absolutní klid. Ale podstatná jsou ta rána. A rituál? Asi jenom hrnek nebo spíš hrnec kafe.

Nevzpomínáte si, jaký je Váš „psací rekord“ – jak dlouho jste během dne nejdéle vydržela psát? :-)

Myslím, že to nebude žádné omračující číslo. Dejme tomu nějakých šest hodin. Kdybych počítala některý z těch dnů, kdy píšu dopoledne a pak ještě vnoci, tak třeba deset nebo dvanáct. Úplně přesně Vám to ale neřeknu. Když se daří a když nemusím, čas moc nekontroluju.

Jaká část psaní knihy je podle Vás nejtěžší?

Jednoznačně začátek. S ním se pokaždé pojí velká nejistota, jestli to půjde. Jestli se to, o co se pokouším, vyvíjí podle mých představ. Jestli to bude stát za to, abych tomu věnovala několik dalších let svého života. Nejdřív o tom musím přesvědčit sama sebe. Někdy to dost dlouho trvá a někdy se to nepovede vůbec.

Jak vnímáte ilustrace na obálkách Vašich knih? Můžete se nějakým způsobem podílet na jejich vzhledu?

Díky bohu ano. Spolupracuji především se dvěma výtvarnicemi, Lucií Lomovou a Karolínou Kotrbovou. Podobu obálky se mnou konzultují. Vždycky to tak ale nebývalo. První knížky jsem vydala v nakladatelství Hynek a do jejich podoby jsem neměla co mluvit. Na internetu by se zřejmě dalo dohledat, jak hrozně vypadaly.

Tehdejší nakladatel se domníval, že ilustrátory a grafiky nepotřebuje, že to zvládne sám. Což nebyla tak docela pravda. V 90. letech už byla knihkupectví plná krásných knížek, takže mě to dost mrzelo. Nejdůležitější je sice samozřejmě obsah, ale i na vzhledu záleží.

Později jsem dostala nabídku vydávat v brněnském nakladatelství Petrov, což je dnešní Druhé město. Ráda jsem ji využila a zůstávám dodnes.

Platí to i pro překlady do cizích jazyků?

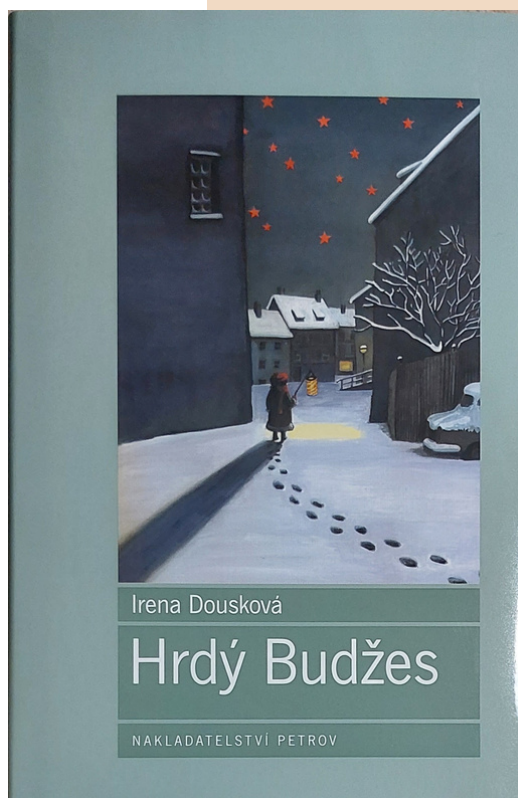
Především jsem ráda, že k těm překladům vůbec dochází. Sobáčkami je to složitější. Zahraniční vydavatelé jen zřídka použijí český originál. Snažila jsem se to ovlivnit, ale příliš se to nedaří. Vysvětlují to třeba tím, že jejich čtenáři mají jiné estetické citění, a tak dále... Takže občas se mi výsledek moc nelíbí, ale nic s tím nenadělám. Odmítnout cizojazyčné vydání kvůli vzhledu obálky by byla přece jen škoda. Zatím byly moje knížky přeloženy do patnácti jazyků. Vážím si toho, z každého překladu mám radost. Rozhodně to není žádná samozřejmost.

Jak se podle Vás liší dnešní začínající spisovatelé od těch, kteří začínali spolu s Vámi?

Na to si netroufám odpovědět, těch dnešních znám osobně jen málo. Každopádně začínají za úplně jiných podmínek. Vlecčems mnohem lepších, je naprostá svoboda, mají spoustu možností.

Na druhou stranu se zdá, že čtenářů ubývá a literatura jako by nejrůznějších důvodů ztrácela na významu. Zajímavé je, že zatímco zájem o čtení možná upadá, pro zájem o psaní to neplatí. Adeptů je stále dostatek. Zdá se, že touha psát je pořád stejně silná.

Máte nějaký tip pro středoškoláky, kteří se rozhodli zkusit napsat vlastní knihu?

Snad jen ten, aby byli sami k sobě upřímní. Aby příliš nespekulovali nad tím, co se žádá, co by mohlo mít úspěch a za co by mohli být pochváleni. Aby se nebáli trvat na svém. Pokud mají talent, dřív nebo později se prosadí. A aby hodně četli, i to je podstatná „součást řemesla“.

Tak hlavu vzhůru, vy, co se dosud ostýcháte. :-) Možná to za pár let budete Vy, koho pozvou, aby na autorském čtení přečetl kousek ze své vlastní knihy...

PODZIMNÍ MELANCHOLIE

maturanti radí

Možná se dnes cítíš, že je toho na tebe moc. Cítíš, že si neseš na zádech balvan a máš strach, že je to tíha, kterou nezvládneš. Podzim může být pro hodně lidí náročné období. Ráno, když vstáváš do školy, je tma, a odpoledne, kdy přicházíš domů, už se pravděpodobně také stmívá. Málo sluníčka naší psychice neprospívá. Ale co když to letos může být jinak? Co když i pro tebe letošní podzim bude ve znamení návratu zpátky k sobě a k tomu, co děláš rád. Tak jako stromy nechávají své listy pomalu dopadat k zemi, tak i my, lidé, můžeme některé části našeho života nechat jít dál. Může to být cokoli, co nás tíží.

Psychické zdraví a duševní hygiena jsou velmi důležité předpoklady k tomu zvládnout celý školní rok. Zbytečně to nepřepálit, nemusíme se vždy hnát za samými jedničkami, i když to dělá možná většina z nás. Znáám to také. Ten pocit, který máme, když dostaneme jedničku z testu, je samozřejmě příjemný a naplňující. Mě osobně to motivuje a během celého studia motivovalo. Ale co když se shon za samými jedničkami zvrtné a ty se po škole cítíš unavený. Přejde ti, že tě škola nebaví tak, jak bavila, a možná cítíš první známky úzkosti. V ten moment zkus zpomalit. Měla jsem moment během svého studia, kdy jsem přišla večer domů a nedokázala jsem dělat nic. Lehla jsem si na zem a asi hodinu civěla do stropu. Nedokázala jsem se zvednout.

Když cítíme, že je toho na nás opravdu hodně, je důležité nebát se to řešit. Nebát se to někomu říct. Málokdy se stane, že tě někdo odsoudí za to, že přiznáš, že nemůžeš.

To je něco, co jsem se za necelých šest let na škole naučila. Myslet na to, že každý řešíme nejvíce sebe. A že není důležité, co si o nás myslí spolužáci. Protože nám nakonec v maturitním ročníku všem dojde, že jsme v tom spolu. Že jsme na stejné čáře a že máme stejný kopec, na který musíme vyjít.

Všechno se dá vždy zvládnout. Všechno nakonec dopadne tak, jak by mělo. Sice ne hned, ale po čase pochopíme, proč se některé momenty v našem životě děly. Ať už jsi nyní kdekoli, v jakémkoli ročníku, věřím, že dokážeš vše, co si přeješ. Je důležité mít cíl. Protože jakmile máme v životě cíl, klidně i jen malý, přestaneme se ztrácet.

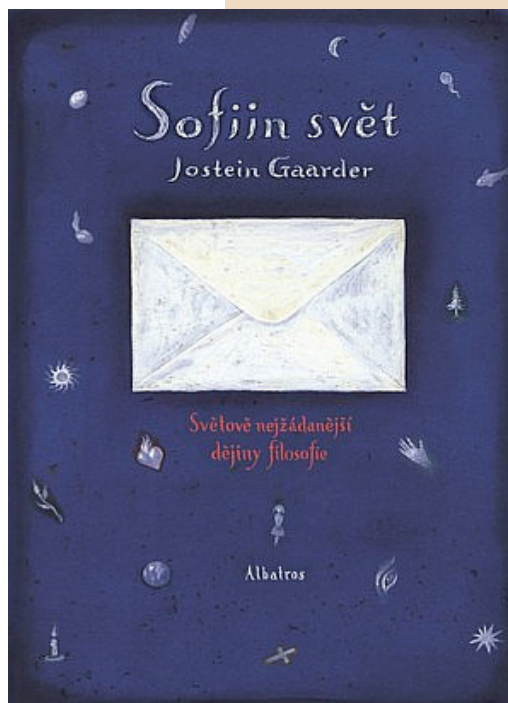
zdroj obrázku:
https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Park_%C5%9Arodula,_Sosnowiec,_Jesie%C5%84_2021.jpg

SOFIIN SVĚT, ANEB ROMÁN O HISTORII ZÁPADNÍ FILOZOFIE.

Jednoho dne přijde čtrnáctiletá Sophie Amundsenová domů ze školy a ve své poštovní schránce najde dvě poznámky, na každé s jednou otázkou: "Kdo jsi?" a "Odkud pochází svět?" Tyto otázky vedou hrdinku k zamyšlení nad tajemstvími života a vesmíru. Pro Sophii je však nejzáhadnější, odkud se tyto dopisy vzaly a kdo je dal do její poštovní schránky. Vše je brzy odhaleno, když dorazí další poštovní zásilka, tentokrát obsahující několik strojově psaných stránek o historii filozofie. Ze záhadné pošty tak nakonec vzniká bezplatný korespondenční kurz mezi studentkou a jejím učitelem Albertem Knoxem.

Dalo by se říct, že kniha je rozdělena na dvě části. Část poznatkovou a část aplikující. V první části Albert Knox učí Sophii o historii filozofie a o různých filozofech, přičemž dívka stále naráží na několik pohlednic adresovaných neznámé Hildě Moeller Knag. V druhé části se snaží využít nově získané vědomosti ke zjištění, kdo Hilda je, proč dostává její dopisy, a jestli je náhoda, že mají stejné datum narození.

Jako úvod do filozofie je tato kniha úchvatná a dokáže vás udržet pozorného jako málokterá literatura faktu. Vysvětlivky filozofických myšlenek a směrů jsou mnohem srozumitelnější než v jiných filozofických příručkách. Jediný problém, který jsem s úvodní částí měl, byl, že kniha neposkytuje žádné vědomosti, které se týkají východní filozofie. Je to velká škoda.

Sofiin svět je jedna z těch knih, která by se měla číst pomalu. Pokaždé, když jsem knihu zavřel, musel jsem si otázky položené v knize pro Sophii položit i sám sobě, což, jak si myslím, je znak povedeného filozofického románu. Spisovatel Jostein Gaarder napsal toto dílo tak, aby i ti, kdo se filozofií nezabývají, pochopili, že filozofie není věda, ve které se učíte zbytečná staletí a jména, ale že to je způsob myšlení, které se člověk dokáže naučit a používat k řešení životních problémů. Doporučil bych Sofiin svět všem, kteří chtějí chápat filozofii jako něco více než jednu z humanitárních věd.

Fiktivní dějová linka na druhou stranu nebyla příliš zajímavá. Rozumím, že se autor snažil přeměnit dějovou linii na lekci filozofie, ale myslím si, že to bylo trochu zbytečné. V příběhové části děje je hodně nadbytečných detailů a dialogů, které nikam nevedou. I přesto si myslím, že byla zápletka dobře udělaná.

FANTASY NA JEDNO NEDELNÍ ODPOLEDNE

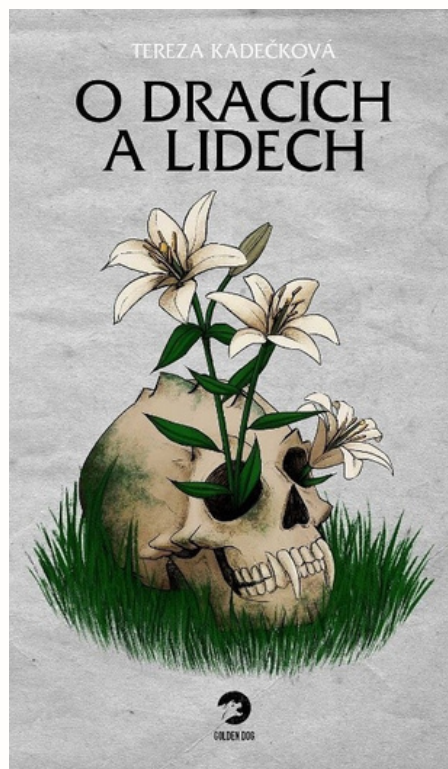
Dne 11. října na naše gymnázium zavítala spisovatelka Tereza Kadečková, aby zde přečetla něco málo ze své tvorby. Spisovatelský kadet, jak si sama na internetu říká, napsal dvě fantasy knihy – O dracích a lidech a O dracích a Sedmi. O co se v nich vlastně jedná a stojí vůbec za přečtení? Na to se hned podíváme u první zmíněné.

Jak už název velmi dobře napovídá, řeší se vztahy mezi draky a lidmi. V tomto světě žijí pospolu lidé a bestie, „mutanti“, kteří se kromě lidské podoby dokáží mimo jiné proměnit na nějaké zvíře. Dříve bestie tomuto světu vládly, ale nyní jsou jen jakýmisi domácími mazlíčky pro lidi, na což přísně dohlíží organizace zvaná Řád. V něm ovšem pracuje vlivný Roderick, který se potají pokouší zjistit, co je pravdy na tom, co Řád říká o jejich nebezpečnosti. Aby se mu to povedlo, potřebuje draka – typ bestie tak vzácný, že se již považuje za vymřelého. On ale najde dokonce dva najednou...

Na to, jak už samotný název zní ohraně a kromě největších fanoušků fantasy asi nikoho nezaujme, je dějová linka překvapivě originální. Kniha se mi četla velice rychle a pěkně – skoro nepozorovaně mi plula jedna kapitola za druhou a je znát, že autorka má už nějaké zkušenosti s psaním a našla si svůj styl. Vlastně mi to krapet vadí, jelikož Kadečková kupříkladu nechává popisy vzhledu postav nebo krajiny z větší části na představě čtenáře, jenže to se zdá kontraproduktivní, když nevíme, jak jsme se z města najednou ocitli v horách.

Možná by bylo dobré přidat mapu, která v publikacích tohoto typu bývá. A vzhled postav se psát vlastně nemusí, protože příběh je doplněn ilustracemi, které jsou i přes svoji černobílou velmi barvitě a líbí se mi. Jedna věc na knížce obecně mě ovšem naprosto vytáčela – vyskytuje se tam relativně velké množství různých překlepů a pravopisných chyb. Prosím opravit.

Celkově umí Tereza Kadečková poutavě psát a vytvářet zajímavé světy a postavy, jen mi buď její styl nepasoval s tím, na co jsem u fantasy knih zvyklá, nebo je tohle prostě jen její první výtvar a nedokázala si s tím tak dobře poradit. Kdo ví, možná je O dracích a Sedmi, druhá kniha z tohoto světa (ne série) lepší. Koneckonců si ji můžete přečíst a přesvědčit se sami.

zdroj obrázku: <https://www.databazeknih.cz/knihy/o-dracich-a-lidech-451316>

ZDRAVÉ A RYCHLÉ SNÍDANĚ

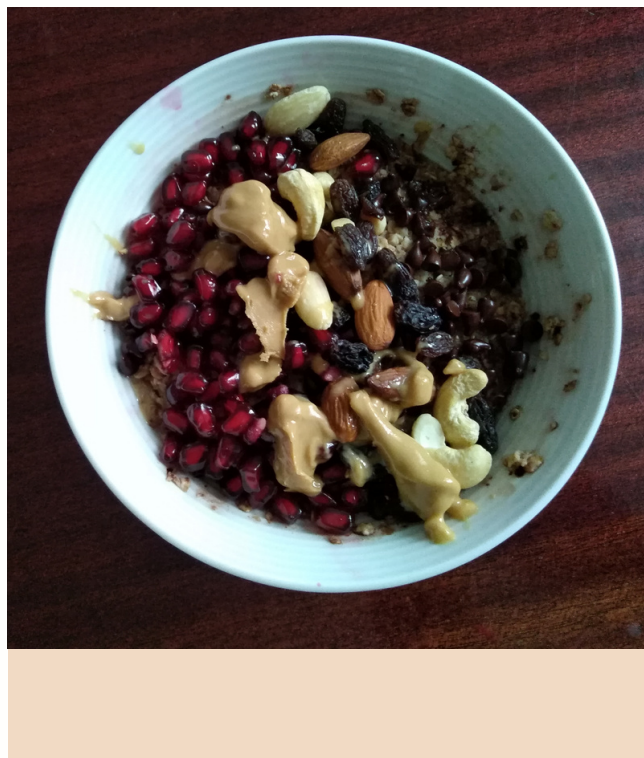
Znáte to, ráno musíte brzo vstávat, abyste stihli trolejbus do školy a v první hodině vám začne kručet v břiše, protože jste se v tom spěchu nestihli ani najíst. A v nejlepším případě vás zachrání Bebe sušenky, které by měly udělat dobré ráno. Co takhle to změnit? Možná si říkáte, že na takové blbosti nemáte čas a nechce se vám kvůli jídlu vstávat ještě dřív. Věřte nebo ne, ale i snídani můžete mít hotovou během 10 minut a vzít si ji třeba do krabičky do školy! V tomhle čísle si totiž ukážeme zdravé, ale hlavně rychlé snídane, které vás energií nabijí ještě lépe než sušenky z reklamy.

Ovesná kaše s ovocem aneb klasická snídane musí být

Ovesná kaše pro mě byla vždycky zlatá klasická snídane, která prostě nesmí chybět, a to z několika důvodů. Je snadná a rychlá na přípravu, můžete s do ní dát úplně cokoliv, a ještě ke všemu zasytí. Přesně takovou snídani chcete!

Suroviny: ovesné vločky, mléko, ovoce dle libosti, různé čokolády nebo pomazánky k dochucení

Postup: Do hrnce si nalejeme mléko a zahřejeme ho, až bude vřít přisypeme vločky (já společně s vločkami někdy přisypu i trochu Cranka). Za stálého míchání necháme vařit až do té doby, než kaše nezhoustne. Pokud však nestiháte, můžete mléko společně s vločkami v misce dát jenom do mikrovlnné trouby. Do kaše přidáme ovoce, čokoládu nebo například arašídovou pomazánku

Mrkvový salát s jablky aneb vitamíny pro zdravé oči

Možná vám tahle kombinace zní podivně nebo jako pro malé dítě. Ale věřte mi, když vám řeknu, že je tenhle salát úžasnou a sytou snídani. Navíc, mrkev je prý dobrá na zrak, a to se hodí vždycky!

Suroviny: mrkev, jablko, vlašské ořechy, rozinky a brusinky, med

Postup: Mrkev nastrouháme najemno do misky, do které poté nahrubo nastrouháme jablko (můžete obě dvě suroviny nastrouhat buď jenom najemno, nebo nahrubo, ale tohle si mi vyplatilo nejlépe). Do směsi nasekáme vlašské ořechy, přimícháme rozinky a brusinky a zakápneme trochou medu, aby byla směs sladší.

ZDRAVÉ A RYCHLÉ SNÍDANĚ

Ovesná kaše přes noc aneb pár minut spánku navíc

Středa je pro mě znamením největší unavenosti a na snídani není čas už vůbec. Právě v tuto chvíli mě zachraňuje ovesná kaše přes noc, kterou si nachystáte předtím, než jdete spát, a ráno jen přidáte ovoce.

Suroviny: ovesné vločky, mléko, čokoládový protein (není potřeba), kakao, chia semínka, oříšky a ovoce

Postup: Ovesné vločky smícháme s čokoládovým proteinem, kakaem a chia semínky, zalijeme mlékem a promícháme. Směs dáme do skleničky vložíme přes noc do lednice. Ráno přidáme nakrájené ovoce, oříšky a čokoládu.

[<https://aktin.cz/snidane-do-sklenicky-podzimni-overnight-oats-4x-jinak>]

Mugcake aneb katastrofa na druhou

Mugcake (v překladu dortík v hrnečku) můžete znát hlavně z TikToku nebo Instagramu. Všude vám řeknou, že je extrémně rychlý na přípravu, potřebujete málo surovin a je úplně výborný. Ve dvou věcech měli všichni pravdu – je rychlý a surovin potřebujete vážně málo, ale. To, že vám přeteče z hrníčku, je suchý, nechce se dopéct a podle některých členů domácnosti vůbec nevoní, vám už nikdo neřekne. Takže za mě byl mugcake totální propadák a dnešní ráno zachránily již zmiňované sušenky. Přidávám samozřejmě i recept, kdyby měl někdo větší štěstí než já a povedl se mu.

Suroviny: polohrubá mouka, cukr, kypřicí prášek, kakao, olej, mléko, čokoládové pecičky
Postup: V hrnečku smícháme všechny sypké suroviny, poté přidáme všechny tekuté. Do směsi nasypeme čokoládové pecičky. Vložíme do mikrovlnné trouby po dobu 1-2 minut.

[<https://cz.pinterest.com/pin/605171268695881889/>]

SVATBA S TRAGICKÝM KONCEM

Vážení čtenáři, dovoluji vám představit novou rubriku „Je to pravda? Hádejte.“ našeho časopisu.

Každý měsíc zde najdete příběh a bude jen na vás uhodnout, jestli je pravdivý, inspirovaný skutečnou událostí, nebo jsem si jej celý vymyslela. V dalším čísle se vždy dozvíte, jak to doopravdy bylo.

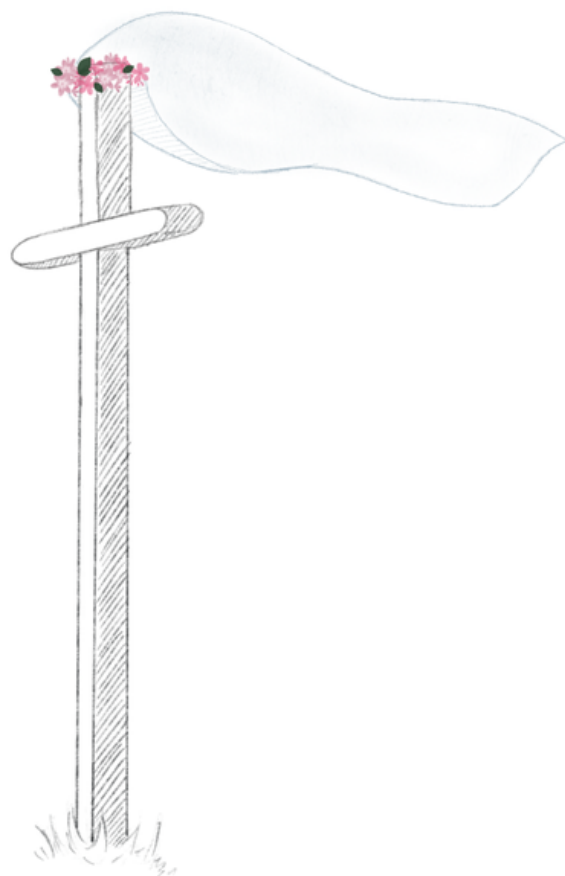
Jsem mrtvá. Stalo se to tak nečekaně. Neměla jsem umřít, rozhodně ne takhle. Život je příliš krátký a já jsem ho strávila tím, že jsem za sebe nechávala rozhodovat. Měla jsem říct ne, měla jsem se za sebe, za nás postavit. Teď už je ale příliš pozdě, nelze to vrátit, už ne. Vzpomínám na den, kdy jsem ho uviděla poprvé. Táta, sedlák, ho k nám domů do Hluboké dovezl na vozíku, když ho spatřil ležet zraněného na zemi. Několik týdnů jsem se o něho starala a zamilovala se do něho. Když se konečně uzdravil, nemohla jsem být šťastnější, miloval mě též. Slíbili jsem si věrnost, byla jsem konečně zasnoubená. Bohužel ale věřím, že každá láska má nějaké překážky a tou naší byl můj táta, nepřál nám to. Bylo toho ale víc, neměli jsme moc peněz a můj budoucí manžel se vydal za obchody, abychom si mohli zaplatit svatbu a začít žít. Bylo to strašné rozhodnutí, které vše změnilo, ale v té chvíli jsme neměli jinou možnost.

O pár měsíců později jsem dostala nabídku, nabídku, která byla dobrá jen pro mého otce. Donutil si mě vzít syna jednoho sedláka a dovolil to, protože byl bohatý, nic dalšího ho nezajímalo, už vůbec ne mé city. Donutil mě si myslet, že už mě můj milý nemiluje, kdyby ano, tak by se přeci už vrátil. I tak bylo příliš pozdě. O svatbě bylo již rozhodnuto a já jsem neměla na výběr.

Řekli jsme si ano. Svatba skončila a my se vraceli zpátky domů. Něco ale bylo špatně. Měla jsem špatný pocit a později jsem zjistila proč.

Touto dobou se totiž můj milý vrátil, doopravdy se vrátil. Cestou zpátky se ale dozvěděl o mých zasnubách. Hrozně se rozčílil a učinil rozhodnutí. Zašel do hospody a našel si pomoc na uskutečnění pomsty.

Strašná věc. Výstřely ze zbraní, zmatek, velká spousta krve. Neměla jsem být zabita a ani nikdo ze svatebčanů. Měla jsem přežít, bylo však příliš pozdě, nepřežila jsem a on nechtěl být dál beze mě. Svoji zbraň tedy obrátil proti sobě.

FÉNIXOVA HÁDANKA

Jak dobře znáte své učitele? Fénix vám i do tohoto čísla přichystal krátký rozhovor s profesorem či profesorkou, v tom následujícím prozradí správné řešení. Pro všechny, kteří v posledním čísle hádali, je tady odpověď. Rozhovor z čtvrtého čísla nám poskytla paní profesorka Bartoňková! Uhodnete, kdo se za hádankou ukrývá dnes?

Jaké bylo Vaše vysněné povolání, když jste byl/a menší?

Chtěl/a jsem být osobní trenér/ka a to jsem taky chvíli dělal/a. Potom jsem se dal/a na trochu oduševnělejší zaměření.

Jaká je Vaše oblíbená volnočasová aktivita?

Když mám trochu víc času, tak asi cestování na kole. A pokud by to bylo tady v Brně odpoledne, tak třeba nějaká degustace něčeho. Já jsem takový/á požitkář/ka, takže hrozně rád/a třeba vařím. Také rád/a zvu přátele a prostě se bavíme, třeba společně hrajeme na kytaru nebo vaříme.

Jak byste se popsal/a třemi slovy?

To je těžký. Asi dělám všechno na poslední chvíli, ale zároveň jsem trpělivý/á a třetí... asi přímost, vždy říkám věci tak, jak jsou.

Jaké je Vaše učitelské motto?

Pro studenty – dělejte co nejvíc chyb. To znamená nebojte se mluvit a nebojte se vyjádřit svůj názor i přes to, že sním třeba ostatní nesouhlasí. Ale hlavně, nemějte strach z chybování, protože čím víc chyb člověk udělá, tím dál se posune.

Jaké předměty jste ve škole neměl/a rád/a?

Asi fyziku a chemii. To byly předměty, které mě nezajímaly.

Jakou nejhorší chybu podle Vás může student udělat?

Podle mě udělá největší chybu, když je věčně zahrabaný v knížkách a snaží se být perfekcionista. Takže asi prostě nesnažit se vždycky dělat všechno na 100%. Potom si totiž ani neužije kolektiv, ve kterém je, nemá ani čas na svoje aktivity. Vytváří na sebe přílišný tlak, ať už kvůli sobě, nebo kvůli okolí, které potřebuje nějak „potěšit“, jako rodiče nebo právě učitele. Hodně lidí se učí kvůli učitelům, ne kvůli sobě. Mají na sebe vysoké nároky, trpí různými depkami, a to je úplně zbytečné. Zvláště tady na škole se lidi mají teprve postupně profilovat, získávat rozhled. Inteligence zdaleka není jen o tom umět se něco našprtat. .

Jakému zvířeti se podle Vás nejvíce podobáte a proč?

Podle jednoho indiánského znamení jsem bobr. (smích) A to asi proto, že si staví svoji hráz a nějak se zabezpečuje. Je v tom takový pečlivý, protože si vytváří svoje prostředí, aby se dobře žilo jemu a té komunitě, ve které se nachází.

Jakou studijní metodu byste doporučil/a svým studentům?

(ohledně jazyků) No asi se vystavovat co nejvíc tomu cizímu prostředí a nebát se. Hlavně když tady máme tu různojazyčné sekce, tak se nebát navázat třeba ten nějaký kontakt i s rodilými mluvčími, co tady máme. Prostě toho využít. A, co já vím, je spousta různých barů a různých kaváren, kde se třeba shlukují cizinci. Takže určitě vystavovat se co nejvíc prostředí toho určitého jazyka.

Karel Horák (photohorak.cz)

Téma

Tereza Tvarůžková

Naše know-how

Nela Musilová

InspireView

Klára Rašková

Tipy na čtení

Daniel Michlíček

Jak jsme v redakci zkoušeli

Kristýna Nečková

Je to pravda?

Hádejte...

Kristýna Daňková

Fénixova hádanka

Eliška Pokojová

Ema Vránová

Kukátko

Ema Vránová

Julie Svobodová

Grafika

Tereza Tvarůžková

Běla Zemanová

Dorian J.

Děkujeme za přečtení

- Redakce školního časopisu